

HISTORIA D'UN LLIBRE D'HISTORIA

Trobat-se exiliat a Suïssa el canonge barceloní Dr. Carles Cardó escrigué un llibre: "HISTORIA ESPIRITUAL DE LES ESPANYES". Com a bon catòlic, Cardó sotmeté el llibre a la censura eclesiàstica i el censor del bisbat de Friburg dictaminà: "Res no es pot oposar a la publicació del llibre del senyor canonge C. Cardó ans bé considerem que la seva lectura es altament recomanable". El llibre està dedicat "a la santa memòria del Cardenal Vidal i Barraquer mort a l'exili el 1943, per estimar la justícia i avorrir la iniquitat". Fou traduït al francès, adquirí els drets de publicació l'editora "Aux Portes de France", de París, i sortí a la llum pública amb una franja exterior que diu: "Franco oferí una fortuna per a suprimir aquest llibre". Això és cert, però com que l'editora catòlica esmentada, decidida a publicar l'obra, no acceptà protestes de cap mena, foren provocades intrigues per tal d'impedir-ne la publicació. Intrigues de les quals en parla el Sr traductor, René Bonnafous, en full a part, col·locat dintre el llibre, tot i preguntant disculpes per les errades que li poden haver passat per alt, degut a la pressa amb què s'hagué de fer sortir l'edició davant el perill que corria. Veient que malgrat tot, la publicació s'havia realitzat, ambaixadors i consols espanyols a l'exterior es dedicaren a la caça de tots els exemplars possibles per a fer-los desaparèixer, i avui és pràcticament impossible aconseguir-ne cap.

Tothom podria suposar que en el llibre del canonge hi han coses molt grosses. No conté res més que la veritat, però resulta que pel "catòlic" Estat espanyol, dir la veritat és un delictu monstruós i per lo tant cal destruir-la sense deixar-ne ni rastre.

"HISTORIA ESPIRITUAL DE LES ESPANYES" estudia a fons els problemes religiosos, socials i polítics de l'Estat espanyol, posant a primer terme el problema ènic perquè es el fonamental. Nosaltres no som espanyols ni en podem ser mai, per que ningú no pot anar contra natura. Som una altra raça, parlem un idioma distint tenim una història i una cultura pròpies i les nostres costums, mentalitat, sentit de l'art i concepció de la justícia són diferents de les seves. I no és necessari ser gaire intel·ligent per a comprendre que la única solució del problema és que ens governin gent que siguin com nosaltres.

El canonge Cardó destrueix molts dels mites de la història d'Espanya fabrícada a Castella, descobreix els entretelons de la història contemporània i demostra documentalment com la revolta militar del 1936 fou preparada des de 4 anys abans, poc després d'aprovat l'esquifit Estatut de Catalunya a les Corts de la República. Com sempre l'esperit de Castella invocà la defensa de la religió i la necessitat de lluitar contra el comunisme, però el veritable objectiu era suprimir les minces llibertats concedides a Catalunya i les que demanaven Euzkadi i Galícia. Ja ho havia deixat entendre l'energímen Calvo Sotelo en un discurs pre-electoral el Febrer del 1936, durant el qual cridà: "Prefiero una España roja a una España rota". Ja ho veieu, ell, tan "catòlic", preferia que el país caigués en poder dels pitjors enemics de la religió abans de que Castella hagués de deixar d'explotar-nos i oprimir-nos. Calvo Sotelo, però, pagà cara la seva indiscreció, ja que els seus mateixos còmplices acordaren que la seva mort seria la campanada que assenyalaria el moment de la rebelió. El desmesurat afany de domini de l'esperit de Castella no vacil·la en sacrificar fins els seus millors servidors. Es una magnífica advertència pels catalans que volen ser espanyolistes.

Cada vegada que l'Espanya castellana ens ha volgut avassallar, ha necessitat l'ajut estranger i l'únic que aleshores podien esperar era el nazi-feixista. Passaren un any en gestions prèvies i el 31 de març del 1934 el general Barrera, Rafael Olozabal, Lizarza i Antonio Goicoechea entrevistaren a Roma a Mussolini i a Italo Balbo. Calvo Sotelo també era de la colla, però s'emmalaltí a París d'on no pogué moure's. Poc després començaren els viatges de grups de "señoritos" a Itàlia per ser entrenats en les modernes tàctiques militars. A l'hivern del 1935 els personatges esmentats i el general Sanjurjo foren a Berlín, on en presència de Ciano, gendre de Mussolini, i de l'ambaixador italià, fou concretada l'aportació nazifeixista. Per si les proves aportades pel canonge Cardó no fossin suficients, quan l'any 1945 els aliats entraren a Roma i Berlín es trobaren amb una copiosa documentació sobre les esmentades converses i acords d'abans del 1936. Documentació que publicà la premsa internacional.

El Dr Cardó ja és mort i ningú no el podrà molestar per haver publicat moltes veritats. Molt a desgrat nostre l'espai no ens permet seguir comentant el seu llibre, la importància del qual és ben palesa per la persecució de què l'estat objecte.

+ + +

DES D'UNA MICA més d'un any, l'ex-president de l'Argentina, Juan Domingo Perón, viu prop de Madrid, a Torremolinos, on ha comprat una magnífica finca. Al ser enderrocat el seu règim, l'any 1955, fugí al Paraguai d'on aviat se'n nagué d'anar. Estigué un temps a Venècia sota la protecció del dictador Pérez Giménez i quan aquest caigué, Perón es salvà per minuts de ser esbocinat pels revolucionaris triomfants que el cercaren per tot arreu. Amb penes i treballs arribà a Santo